

Sygn. akt IV CNP 43/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 22 marca 2013 r.,
w sprawie z powództwa "G. – P. U." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
(poprzednio "G. – P. U."
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.)
przeciwko J. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 grudnia 2013 r.,

1) odrzuca skargę,

2) zasądza od J. M. na rzecz G. – P. U. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 317,- (trzysta siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Pozwany J. M. wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 marca 2013 r., w części zmieniającej Sądu Rejonowego w G. z dnia 14 września 2012 r. przez utrzymanie w mocy nakazu zapłaty wydanego przez ten Sąd w dniu 5 maja 2010 r. co do kwoty 2.186,36 zł z ustawowymi odsetkami – w następstwie uwzględnienia apelacji powoda G. – P. U. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

Jako podstawę skargi pozwany powołał naruszenie art. 709¹ k.c. w zw. z § 10 i 12 ogólnych warunków umowy łączącej strony oraz naruszenie art. 709¹⁵ i art. 384 § 1 k.c. oraz art. 10 prawa wekslowego polegające na przyjęciu, że pozwany nie wywiązał się z obowiązków wynikających z umowy. Przytoczenia przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, skarżący dokonał w formie stwierdzenia „Wskazuję na przepisy prawa powołane w punkcie poprzedzającym, z którymi zaskarżony wyrok jest absolutnie niezgodny”. Odnośnie do wymogu wykazania wyrządzenia wyrokiem szkody pozwany stwierdził, że „szkoda w sposób oczywisty nastąpi u powoda przez utrzymanie w mocy wspomnianego nakazu zapłaty co do kwoty 2.186,36 zł oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, a dowodem na to są okoliczności i fakty wskazane w zaskarżonym wyroku”. W konkluzji skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku we wskazanej części i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej odrzucenie, względnie odmowę przyjęcia do rozpoznania, a w dalszej kolejności o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył:

Samodzielnym, niezależnym od przytoczenia podstaw skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku, wymogiem tego nadzwyczajnego środka prawnego jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Jak zgodnie wskazuje się w judykaturze i doktrynie celem tej dystynkcji jest wyraźne oddzielenie tych elementów skargi i umożliwienie Sądowi Najwyższemu - na etapie orzekania o dopuszczalności skargi i o istnieniu podstaw (przyczyn) jej przyjęcia - dokonania oceny w tym przedmiocie. Badanie podstaw skargi jest bowiem wówczas niemożliwe, jako zastrzeżone do kompetencji

Sądu Najwyższego działającego w składzie wieloosobowym. Wymóg powyższy, określany przez przedstawicieli nauk prawnych jako najistotniejszy z sześciu wskazanych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., jest zachowany jedynie wówczas, gdy skarżący przytacza wprost konkretny przepis i nazwę aktu prawnego, w którym jest on zawarty. Sąd Najwyższy nie może w tym zakresie strony zastąpić. Nie jest wystarczające odwołanie się wprost ani pośrednio do podstaw skargi, zwłaszcza że przepisy prawa wskazane jako naruszone nie muszą się pokrywać z przepisami, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny.

Ubocznie wskazać należy, że w myśl art. 424⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę można oprzeć na podstawie naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, jednak podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Uzasadnienie podstaw skargi jednoznacznie wskazuje, że zmierza ona do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia. Pozwany opiera skargę na twierdzeniu, że powód wydał mu przedmiot leasingu w stanie niezgodnym z umową. Tymczasem Sąd Okręgowy ustalił okoliczność przeciwną, oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy odmiennie niż Sąd Rejonowy, co legło u podstaw przyjęcia, że pozwany nie mógł odmówić powodowi zapłaty zaległej opłaty leasingowej i opłaty manipulacyjnej.

Nie został spełniony prawidłowo także wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wyrok, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Niezależnie od tego, że skardze mowa o szkodzie powoda a nie pozwanego (co można by uznać za oczywistą omyłkę), to wskazano, że szkoda "w oczywisty sposób nastąpi poprzez utrzymanie w mocy nakazu zapłaty i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu w wyroku". Tym samym szkoda, na którą powołał pozwany, ma charakter hipotetyczny, przyszły i powstanie dopiero wtedy, gdy zaskarżony wyrok zostanie wykonany. Natomiast uprawdopodobnienie wyrządzonej szkody, wymagane przez art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczyć musi szkody już zaistniałej (por. postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006/6/110; wyrok SN z 6 sierpnia 2008 r., II BP 68/07, OSNP 2010/1-2/6; postanowienie SN z dnia 4 grudnia 2009 r., I CNP 93/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, niepubl.; postanowienie

SN z dnia 11 października 2012 r., I CNP 21/12, niepubl.) Wymaganie takie wynika wprost z treści art. 424¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c.

W myśl art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy postanowił jak wyżej, o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 3 w zw. art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c., oraz § 13 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie... (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).